

De Schelde.

De geschiedenisboeken beweren dat de Schelde ontspringt in het Franse Gouy, maar wie de Brusselse kelders kent, weet wel beter. De èchte, niet-officiële bron van de Schelde bevindt zich op de hoek van de Stoofstraat en de Eikstraat. Daar staat al eeuwenlang een klein, bronzen baasje met een schijnbaar onuitputtelijke blaas: Manneken Pis.

Het begon allemaal in de middeleeuwen. Brussel kampte met een acuut overschot aan kasseien en een dreigend tekort aan grote rivieren. De rest van Vlaanderen had machtige waterwegen, maar Brussel moest het doen met de Zenne — wat eerlijk gezegd meer een veredelde regenpijp was. De stadsbestuurders zaten met de handen in het haar.

Toen kwam de kleine Julien. Na het heldhaftig uitplassen van een brandende kruitmolen (de officiële legende) bleek Julien een neurologisch wonder te zijn. Welk brouwsel hij ook dronk — van frisse geuze tot zware trappist — zijn reservoir droogde nooit op. Sterker nog, de straal had een natuurlijke drang om richting het noorden te stromen.

De Brusselse gildemeesters zagen hun kans schoon. In het diepste geheim groef de Brusselse maffia een ondergronds leidingsysteem van de Stoofstraat, onder de Vlasmarkt door, helemaal tot aan de rand van de stad. Julien werd op het voetstuk gehesen, kreeg een vat Lambiek naast zich vermomd als sokkel, en werd aan het werk gezet.

"Pies maar hard genoeg, ventje," fluisterde de burgemeester hem in het oor, "en we verbinden ons met Antwerpen!"

En zo geschiedde. Dag en nacht bleef Julien gestaag druk op de ketel houden. Het water baande zich een weg door het landschap, meanderde vrolijk door Henegouwen en Oost-Vlaanderen, en groeide uit tot een serieuze stroom. De Fransen eisten later de oorsprong op omdat "een plassende kleuter" niet sjiek genoeg klonk op de historische landkaarten, maar de Vlamingen wisten beter.

Als de zeespiegel in de Schelde vandaag de dag eens wat hoger staat, is dat geen kwestie van springtij of klimaatverandering. Dan heeft Julien gewoon twee Geuzes extra op.

